

Snakkers, borgvrouwen heksen en bunders

Het zijn zware tijden voor de Groninger bard Henk Scholte. Hij is geveld door een nare bronchitis en moest daarvoor verstek laten gaan bij een aantal evenementen waar hij eigenlijk amper gemist kon worden. Zo kon hij zaterdagavond niet aanwezig zijn bij de uitreiking van de Rottend Staal Award in het stad-Groninger muziekcafé Koekoek. Törf-zanger Scholte was voor die bijzondere prijs genomineerd en wat e dan net zal meemaken: hij won de door de dichter Bart FM Droog ingestelde prijs ook nog.

Een dag later zou hij acte de présence hebben moeten geven in het garnizoenskerkje in Oudeschans. In het kader van *Meertmoand Dialectmoand* had de Stichting Kostverloren daar een programma samengesteld

vol historische mode, zang, muziek en verhaaltjes. U snapt het al: die zang, daarvoor had Scholte, samen met Törf-kompaan Bert Ridderbos hebben moeten zorgen.

Gelukking is Ridderbos ook niet op zijn mondje gevallen en wist hij de muzikale intermezzi, die hij nu noodgedwongen samen met Flip Rodenburg verzorgde, nog van heel wat aardige anecdotes te voorzien.

Goed, geen zang dus in *Olschanze*. Maar wel veel andere, uiterst onderhoudende kost. Stichting Kostverloren heeft dit jaar echt werk gemaakt van haar dialectmaand. Na de literaire bootreis van zaterdag over het Reitdiep was het programma in Oudeschans de tweede activiteit. Onder de titel Muzikale modemeuvels droegen



Flip Rodenburg en Bert Ridderbos: muzikale modemeuvels.

© BERT RIDDERBOS

zes Groninger acteurs historische anecdotes voor die op schrift gesteld waren door Harm van der Veen. Van der Veen had voor elke monoloog een tijdvak uitgekozen en daarbij een personage gezocht. De

acteurs speelden die personages in kostuums uit die bewuste tijd en na hun monoloog liepen ze als volleerde modellen nog even door het middenpad van de kerk heen en weer, waarbij Riena Nieuwenhuis hun kos-

tuums van deskundig commentaar voorzag.

Prachtige petits histoires waren het, die van Van der Veen allemaal de juiste toon meegekregen hadden. Zo doorspekte Borgvrouwe Catharina Hora Wolters, gespeeld door Marjan Buring, haar verhaal over de Oldambsters die in 1748 de Stadse soldaten op hun vet gaven, met allerlei Franse woordjes. Je bent immers borgvrouwe, nietwaar, en dan is iets niet verschrikkelijk maar affreux, en is er veel tristesse en malheur. Aan haar constatering dat 'de soldaten uut Stad niets anders waren dan held'n op sokk'n' was overigens niets Frans. En een prachtig gewaad dat ze aan had! Allemaal kant, 'zo duur dat je er een koets met paarden voor had kunnen kopen'. Frutseltjes om de polsen en gespjes op onverwachte plaatsen.

Dick Drenth deed vervolgens het verhaal van de hereboer Jan Freerks Zielker, die politieke ambities had maar niets moest

hebben van die dikke Haagse snakkers die veinsden hem vanwege zijn Groninger tongval niet te kunnen verstaan. Nou, toen Thorbecke een keer in Groningen was 'deden hem de oren niet zeer'. Maar ja, dat was Thorbecke, een groot en wijs staatsman.

Wiepke van Palmar tenslotte (gespeeld door Foske Hopma Zij lema) deed verslag van de veranderingen die haar dorp Beerta meemaakte aan het eind van de vorige eeuw. 'Er verschenen barsten in het dorpsportret', vertelde ze. 'Boeren met bunders trouwden met boerinnen met bunders en wie de meeste bunders had, had de meeste macht.' En zo groeide in het ooit zo lieflijke Beerte zichtbaar het verschil tussen arm en rijk. 'Hoe dikker de boer, hoe dikker de ketting.' Van Palmar schreef er zelfs een boek over, *De gouden ketting*. Maar niemand wilde geloven dat het van haar hand was. Een vrouw die een boek kon schrijven?

MybW 0-3-99